

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku – opierając się na wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego – uznał, że tytułowa praktyka jest nieprawidłowa. Dlaczego?

Jak zaznaczył Sąd, istota problemu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia: czy w świetle art. 63 ust. 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dopuszczalnym było częściowe przeniesienie decyzji o warunkach zabudowy? Przepis ten stanowi bowiem, że organ, który wydał decyzję, o której mowa w art. 59 ust. 1, jest obowiązany, za zgodą strony, na rzecz której decyzja została wydana, do przeniesienia tej decyzji na rzecz innej osoby, jeżeli przyjmuje ona wszystkie warunki zawarte w tej decyzji.

Sąd dostrzegł argumentację Skarżących, którzy wskazywali, że praktyka organów administracji publicznej, ale także linia orzecznicza WSA opowiadały się za rozszerzającą wykładnią przepisu art. 63 ust. 5 u.p.z.p. i akceptowały decyzje zmieniające zakres przedmiotowy decyzji WZ, co mogło wzbudzić u Skarżących przekonanie, że brak jest podstaw do kwestionowania tego rodzaju decyzji.

WSA zwrócił jednak szczególną uwagę na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 kwietnia 2020 r. (sygn. akt II OSK 1494/19), w którym jednoznacznie przesądzono, że w oparciu o art. 63 ust. 5 u.p.z.p dopuszczalnym jest przeniesienie w całości decyzji ustalającej warunki zabudowy na inny podmiot bez możliwości dokonywania zmian w jej treści poza osobą inwestora, a wydanie decyzji przenoszącej warunki zabudowy na inną działkę jest niedopuszczalne i stanowi rażące naruszenie prawa.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 21 października 2020 r., II SA/Gd 196/20

Źródło: [CBOSA](#)